

JARMARCZNY (1) *ai*

Oba a jasne.

sg m N jarmarczny. ◇ [n I jarmarcznym.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI(XVIII) i XVIII w.

Przymiotnik od „jarmark”: Nundinalis, Iármárczny Iármárkowy. Mącz 251c.

[Wyrażenie: »jarmarczne prawo«: NA Iármárkach wielé lye tego przygadza/ że Poddáne zinnégo Práwá ładzą o każdą rzeez/ o kthórákolwiek kto żáluie/ ku krzywdzie nietylko ónym które ładzą á niégdy wćifkáią/ ále téz y ku krzywdzie tym/ pod których wierzchnością łą: y przezwáli to Iármárcznym Práwem/ cí co krzywdę czynią. GroicArt 51v (Linde).]

Cf JARMARKOWY

LW